процесі : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза» / С.М.Стахівський. – 1996. – 24 с. 10. Уголовно-процессуальный кодекс Республики Молдова. Кишинев: «Lavialat-Info» SRL, 2009. – 254 с. 11. Кримінально-процесуальний кодекс України: Закон України від 28.12.1960 р.//Відомості Верховної Ради України.-1961. – № 2. – ст. 15. 12. Самолюк В. Обсяг дієздатності особи та її законне представництво у кримінальному процесі / В.Самолюк // Вісник Львівського університету. – 2003. – Вип. 38. – С. 530–537. 13. Полосков В.П. Правоспособность и дееспособность в советском уголовном процессе: автореф. дисс. на соискание учен. степени канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 «Уголовный процесс и криминалистика; судебная экспертиза» / В.П. Полосков. – М. – 1985. – 24 с. 14. Цивільний процесуальний кодекс України : чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 20 серп. 2010 р.: (ОФІЦ. ТЕКСТ). – К.: ПАЛИВОДА А.В. – 2010. – 184 с.

МОРОЗОВА Ю., *студентка факультету права та підприємництва*

Харківський економіко-правовий університет

ГЕНДЕРНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ: ВЗАЄМОДІЯ ЖІНОЧИХ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ З ОРГАНАМИ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

На сучасному етапі розвитку Української держави першочерговим завданням є розробка ефективної моделі діяльності громадських організацій, оскільки саме вони мають усі можливості щодо забезпечення належного рівня функціонування державно-управлінської системи, розв’язання нагальних суспільно-економічних та глобалізаційно-інтеграційних проблем державотворення.

Жіночі організації є однією з форм налагодження оптимальної комунікативної взаємодії між окремими суб'єктами громадськості та органами державного управління з метою здійснення демократичних перетворень у суспільстві.

Перегляд сучасних концепцій жіночого руху, так само як і пошук його альтернативної етнокультурної ідентичності, сприймається далеко неоднозначно. Сьогодні жінка реалізує себе не тільки виконуючи споконвічно властиві їй природні функції, а й прагне до нового усвідомлення своєї автентичності, повного розкриття особистісного потенціалу, шукає альтернативні форми соціально-політичної та культурної ідентичності.

У цьому пошуку важливе місце посідає можливість адекватної візуальної репрезентації жіночої сутності в сучасній вітчизняній державно-управлінській культурі, оскільки традиційно в системі патріархальних цінностей жінці відводилась роль пасивного об'єкта суспільно-політичних перетворень. У зв'язку з цим створення, розвиток і підтримка жіночих організацій є значним внеском у зміцнення демократичних засад нашої держави. Усвідомивши себе особистістю, повіривши у своє призначення, жінки через відповідні жіночі громадські організації шукають шляхи, які дають їм змогу повною мірою розкрити інтелектуальні, соціальні та духовні можливості, закладені в них природою.

У XXI ст. світова спільнота вбачає своїм головним завданням подолання будь-яких форм нерівності: класової, гендерної, расової, етнічної, політичної, економічної та соціально-культурної. У різні історичні періоди роль української жінки в суспільстві була досить великою, проте вона ніколи не мала чітко визначеного статусу. За роки незалежності жіноче питання стало об'єктом особливої уваги. Підтвердженням цього стає активна роль, яку відіграють жіночі громадські організації в державотворчих процесах.

Однак про досягнення певної гендерної рівності в українському суспільстві говорити ще зарано, адже й досі чітко не визначені її місце та роль у системі суспільно-політичних відносин, у структурах влади, в економіці, науці, в політичних партіях. Порівняно незначним є представництво жінок на керівних посадах.

Гендер являє собою визначення жінок і чоловіків на основі їх соціальної ролі. Це не те ж саме, що стать (біологічні особливості жінок і чоловіків). Гендер визначається концепцією завдань, функцій і ролей, призначених суспільством жінкам і чоловікам в їх суспільному і особистому житті.

Гендерний підхід висуває на перший план:

- відмінності між інтересами чоловіків і жінок навіть в межах одного домашнього господарства;
- традиції і ієрархічні уявлення, які визначають положення жінок і чоловіків в сім'ї, общині і суспільстві в цілому, за допомогою яких чоловіки зазвичай домінують над жінками;
- відмінності серед жінок і серед чоловіків, засновані на віці, добробуті, національній приналежності і інших чинниках;
- направлення зміни гендерних ролей і взаємин, що відбувається досить швидко, як результат соціальних, економічних і технологічних тенденцій.

Надзвичайно важливу роль у висвітленні питань жіночого руху та пошуку відповідей на них відіграють засоби масової інформації. Саме тому вони мають долати гендерні стереотипи в суспільстві. Необхідно ініціювати внесення до інформаційного законодавства правових норм з чітко визначеною відповідальністю і санкціями за некоректне використання жіночих образів у рекламі та в телепрограмах, пропаганду негативних стереотипів. Потрібно також орієнтувати програми факультетів журналістики на вивчення та використання в практичній діяльності працівниками ЗМІ теорії, міжнародної та

національної практики гендерних перетворень, сучасних гендерних цінностей, пропаганди гендерної демократії та гендерної культури.

Гендерна політика в Україні має впроваджуватись як на центральному, так і на регіональному рівнях діяльності органів місцевої влади. При цьому суб'єкти виконавчої влади, керуючись основними положеннями Конституції України, мають розробити окремі регіональні заходи, які б сприяли виробленню самостійної регіональної політики щодо жінок відповідно до специфіки регіону.

В українському суспільстві доцільно запровадити нову Концепцію поліпшення становища жінок, яка б визначила загальну стратегію й пріоритетні напрями державної політики відносно жінок відповідно до Конституції України та міжнародних зобов'язань України, а також з урахуванням специфіки сучасної соціально-економічної ситуації. Головною метою державної політики стосовно жінок в Україні має бути проголошено повну й рівноправну участь у політичному, економічному, соціальному й культурному житті на місцевому, регіональному й загальнодержавному рівнях.

Одним з ефективних механізмів зміни гендерних стереотипів сьогодні є впровадження в суспільну практику фемінних цінностей та відповідна фемінізація суспільного життя, що цілком співвідноситься з цінностями західно-європейської цивілізації. Це, у свою чергу, дасть змогу подолати існуючі патріархальні стереотипи в суспільстві шляхом розвитку гендерної освіти й залучення жінок до управління державними інститутами та громадськими організаціями на паритетних засадах з чоловіками.

Основними шляхами оптимізації внеску жіночого громадського руху в процеси формування громадянського суспільства в Україні є забезпечення соціально-політичного, правового, морально-етичного та духовного рівнів реалізації сучасної ге-

ндерної політики. Відповідно до цього внесок жіночих громадських організацій України в процес формування громадянського суспільства можна визначити за такими критеріями, як: теоретичний (демонстрація ролі та значення жінки в сучасному суспільстві, визначення гендерних стереотипів, які перешкоджають процесу входження жінки в політику, а також їх причин та наслідків) та практичний (вироблення стратегії гендерних перетворень, надання освітніх послуг жінкам, робота шкіл жіночого лідерства та ін.)

Жіночий рух в Україні є необхідним елементом розвитку громадянського суспільства, що зумовлює відповідний рівень представництва жінок в органах державної та місцевої влади. Тут переважно йдеться про вироблення ефективних механізмів подолання гендерної асиметрії в структурах державної влади та місцевого самоврядування. Відповідно до цього мають бути визначені нові пріоритети реалізації кадрової політики держави.

Важливим чинником розв'язання гендерної проблеми в українському суспільстві є стратегія реалізації соціального партнерства: з одного боку, жіночих організацій між собою, а з другого – держави та жіночих організацій. У цьому плані держава має системно здійснювати гендерну просвіту, і відповідно до цього й гендерну експертизу, яка б дала змогу належним чином враховувати пропозиції, що надходять від жіночої громадськості в процесі реалізації управлінських рішень.

Список літератури: 1. Безменова Н.А. Неориторика: проблемы и перспективы //Семантика. Коммуникация. Стиль. – М. – 1991. 2. Лексикон загального та порівняльного літературознавства. – Чернівці: Золоті литаври. – 2001. – 636 с. 3. Михальская А.К. Педагогическая риторика: – М. – 1998. – С.294–296. 4. Стернин И.А. Практическая риторика. – Воронеж. – 1996.